

EMILY HENRY

—

SRETNO MJESTO

NAKLADNIK

Egmont d.o.o.
Višnjevac 3, Zagreb

ZA NAKLADNIKA

Velizara Dobrevca

GLAVNA UREDNICA

Ivana Mirošević

UREDNICA

Ana Klopota

LEKTOR

Bonislav Kamenjašević

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Blid

DIZAJN KORICA

Punkt studio d.o.o.

TISAK

Grafički zavod Hrvatske d.o.o.
Zagreb, studeni 2023.

NASLOV IZVORNIKA

Happy Place
Copyright © 2023 by Emily Henry Books LLC
All rights reserved.
Naslovna ilustracija i dizajn naslovnice © Sandra Chiu

© za hrvatsko izdanje Egmont d.o.o., 2023.
Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige
ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne
suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-13-2627-8

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001198353.

Emily Henry

SRETNO MJESTO

S engleskoga prevela
Tanja Jelinić

PULS

*Za Nooshu, uz koju mogu biti takva kakva jesam
i koja redovito na pitanje »Zašto ne?« odgovara:
»Zato što ne želim.« Volim te, uvijek.*

I

Sretno mjesto

Knott's Harbor, Maine

Vikendica na kamenoj obali, s podom od borovih dasaka punim godova i prozorima koji su gotovo uvijek otvoreni. Povjetarac donosi miris borova i mora, a bijele lanene zavjese nadimaju se lijeno plešući. Klokotanje aparata za kavu i prvi nalet hladnog zraka s oceana pošto smo zakoračili na kamenom popločenu terasu, sa šalicama iz kojih se još uvijek puši u rukama.

Moje prijateljice: kao breza vitka Sabrina, kose boje meda, i Cleo, sitna kao vila, sa sićušnom naušnicom u nosu i kosom ispletenom u male pletenice obojene u *ombré*. Dvije osobe koje volim najviše na svijetu još od naše prve godine na Koledžu *Mattingly*.

Još mi je nepojmljivo da se prije toga nismo poznavale i da nas je spojio neki besprizorni odbor za smještaj. Do najvažnijeg prijateljstva u mojem životu dovela je odluka koju su donijeli neznanci, čista slučajnost. Znale smo se šaliti da je to što živimo zajedno neki eksperiment koji je financirala vlada. Na papiru nije imalo smisla smjestiti nas skupa.

Sabrina je bila bogataško dijete, rođena i odrasla na Manhattanu. Njezina je garderoba odisala stilom Audrey Hepburn i njezine su police bile dupkom pune knjiga Stephena Kinga. Cleo je bila slikarica i kći relativno slavnog

glazbenog producenta i doista slavne esejistkinje. Odrasla je u New Orleansu i pojavila se na *Mattinglyju* u kombinezonu pošpricanu bojom i starinskim martama.

I ja, djevojka iz južne Indiane, kći učitelja i recepcionarke u zubarskoj ordinaciji, na *Mattinglyju* zato što mi je taj sitni, prestižni humanistički fakultet ponudio najbolju stipendiju, a to je bilo važno za nekoga tko je planirao studirati medicinu i time provesti sljedeće desetljeće školujući se.

Do kraja prve večeri našega zajedničkog života Sabrina nas je sve posložila na svoj krevet i zajedno smo gledale *Djevojke s Beverly Hillsa* i jele nutritivno bogatu kombinaciju kokica i gumenih bombona u obliku crva. Do kraja sljedećeg tjedna naručila je za nas majice s natpisima, inspirirane našom prvom internom šalom.

Na Sabrininoj je majici pisalo: *Djevica, ne zna voziti.*

Na mojoj je pisalo: *Djevica, ZNA voziti.*

A na Cleoinoj je pisalo: *Nije djevica, ali sjajno vozi.* No, sile smo ih cijelo vrijeme, ali uvijek samo po studentskom domu. Voljela sam našu vlažnu sobu u prostranoj zgradi s bijelom drvenom oplatom. Voljela sam lutati poljima i šumom oko kampusa s njih dvije, voljela sam onaj prvi dan jeseni kad smo mogle pisati zadaću s otvorenim prozorima pijući začinjeni čaj ili kavu bez kofeina u koju smo dodale malo javorovog sirupa i osjećajući miris lišća koje se sušilo i padalo s grana. Voljela sam akte Sabine i mene, koje je Cleo nacrtala za svoj završni projekt iz kolegija koji se bavio crtanjem ljudskoga lika i koje je objesila iznad naših vrata tako da je to bila posljednja stvar koju bismo vidjele kad smo išle na predavanja, i polaroide koje smo zalijepile s obje strane crteža, a na kojima smo bile nas tri na zabavama, na piknicima i u kafićima u gradu.

Voljela sam znati da je Cleo zadubljena u posao svaki put kad su joj pletenice skupljene u rep i svezane njezinom neonskozelenom nabranom gumicom, a odjeća joj miriše po terpentinu. Voljela sam to kako bi Sabrina zabacila glavu

unatrag i zacerekala se kreštavo svaki put kad bi pročitala nešto posebno strašno i kako bi zabunjala svojim mokasinama u stilu Grace Kelly po stranici svojega kreveta. Voljela sam se nadvijati nad svojim udžbenicima iz biologije stalno trošeći markere zato što mi se *sve* činilo važno, radeći pauze da bih počistila sobu od poda do stropa svaki put kad bih zaglavila s nekim zadatkom.

Naposljedku bi se tišina uvijek prekinula, a mi bismo završile smijuljeći se dok čitamo poruke od Cleoine potencijalne nove djevojke ili doslovce vrišteći dok smo rukama pokrivale oči gledajući neki hororac koji je Sabrina pustila. Bile smo *glasne*. Nikad prije nisam bila glasna. Odrasla sam u tihoj kući, gdje bi do vikanja dolazilo samo kad bi moja sestra došla kući s novim *piercingom*, s novom simpatijom ili oboje. Nakon vikanja uvijek bi uslijedila još veća tišina nego prije, pa sam se trudila spriječiti vikanje, prije nego što uopće i počne, zato što sam *mrzila* tišinu, kao da sam svake sekunde dok je trajala osjećala grozu.

Moje su me najbolje prijateljice naučile novoj vrsti tišine, onom spokojnom miru koji proizlazi iz toga da nekoga tako dobro poznaješ da ne moraš ničime ispunjavati tišinu. Naučile su me i novoj vrsti glasnoće: buci kao proslavi, kao navali sreće zato što si živ, tu i sada.

Nisam mogla zamisliti veću sreću ili da će mi igdje drugdje ikada biti ljepše.

Sve dok nas Sabrina nije dovela ovamo, u ljetni dom svoje obitelji na obali Mainea. Sve dok nisam upoznala Wyna.

2

Stvarni život

Ponedjeljak

Misli na neko svoje sretno mjesto, reče staloženi glas u mojim ušima.

Zamisli to mjesto. Vidim blistavo plavetnilo na unutar-njoj strani svojih vjeđa.

Koje mirise osjećaš? Mokro kamenje, more, maslac kako cvrči u fritezi, dašak limuna na vrhu svojega jezika.

Što čuješ? Smijeh, udaranje vode o litice, šum mora koje se povlači s pijeska i zvuk kamenja dok dolazi oseka.

Što osjećaš? Sunce, posvuda. Ne samo na svojim golim ramenima ili na tjemenu nego i *u sebi*, tu neodoljivu toplinu koju osjećaš kad si baš na pravom mjestu baš s pravim ljudima.

Usred spuštanja avion se još jednom trzne u stranu.

Prigušim ciktaj zabijajući nokte u naslone za ruke. Ne bojim se letenja, inače. Ali svaki put kad dolazim baš na *ovaj* aerodrom, letim u sitnom avionu koji izgleda kao da ga je netko sklepaio od staroga željeza i samoljepljive trake.

Moja aplikacija za vođenu meditaciju stigla je do nezgodne produžene tišine, pa sama sebi ponavljam naputak: *Misli na neko mjesto gdje ti je lijepo, Harriet.*

Otvorim sjenilo pred svojim prozorom. Od širokog, sjajnog prostranstva neba srce mi zatreperi, nema potrebe za